



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti oznámeniu Okresného súdu Prievidza č. k. BN-1T/27/2016-1242 z 25. februára 2025 takto

### rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

### Odôvodnenie:

#### I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2025 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením okresného súdu v trestnom konaní.

#### II.

2. V konaní, v ktorom okresný súd vydal namietané oznámenie, okresný súd uznesením z 12. októbra 2022 rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil a trest odňatia slobody na tri roky, ktorý mu bol uložený rozsudkom z apríla 2018, vykoná. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá uznesením krajského súdu z 27. decembra 2022. Záver o tom, že sťažovateľ počas skúšobnej doby neviedol riadny život, vychádzal z toho, že (i) sťažovateľ sa počas skúšobnej doby dopustil 14 priestupkov v cestnej premávke, (ii) počas rokov 2021 a 2022 mu boli vznesené tri obvinenia z trestného činu podvodu, (iii) v októbri 2021 bola proti nemu podaná obžaloba za ďalší podvod, (iv) sťažovateľ v skúšobnej dobe nesplnil odsudzujúcim rozsudkom uloženú povinnosť nahradiť škodu a napokon (v) rozsudkom okresného súdu z marca 2022 (1T/27/2020) v spojení s uznesením krajského súdu z júna 2022 (23To/49/2022) bol uznaný vinným z podvodu, ktorého sa dopustil v júli 2018.

3. Najvyšší súd však rozsudkom zo 16. januára 2024 na dovolanie sťažovateľa rozhodol, že uznesením krajského súdu z júna 2022 (23To/49/2022) bol v jeho neprospech porušený zákon,

uznesenie krajského súdu zrušil a vyslovil, že sa zrušujú aj ďalšie rozhodnutia, ktoré obsahovo na uznesenie krajského súdu nadväzujú, ak vzhľadom na zrušenie uznesenia krajského súdu stratili podklad. Krajský súd následne uznesením zo 14. mája 2024 zrušil rozsudok okresného súdu z marca 2022 a trestné konanie zastavil, keďže poškodený zobral späť súhlas s jeho vedením.

4. Sťažovateľ na to v júli 2024 podal podnet, ktorým sa domáhal zrušenia uznesenia okresného súdu z 12. októbra 2022, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil a trest odňatia slobody vykoná. V ústavnou sťažnosťou namietanom oznámení z 25. februára 2025 mu okresný súd uviedol, že podkladom rozhodnutia o neosvedčení sa v skúšobnej dobe nebolo len jeho odsúdenie zrušenými rozhodnutiami okresného a krajského súdu z marca a júna 2022 (1T/27/2020 a 23To/49/2022), ale aj to, že počas skúšobnej doby sa dopustil 14 priestupkov v cestnej doprave, čo nemožno hodnotiť ako menej závažné protiprávne konanie, a okrem toho treba prihliadnuť na to, že nenahradil spôsobenú škodu. Okresný súd uzavrel, že jeho žiadosť je nedôvodná.

### III.

5. Podľa sťažovateľa okresný súd nerešpektoval výrok zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu, podľa ktorého sa zrušujú aj všetky rozhodnutia, ktoré nadväzujú na zrušené rozhodnutie krajského súdu. Je toho názoru, že takýmto rozhodnutím je i rozhodnutie o tom, že sa neosvedčil v skúšobnej dobe a trest odňatia slobody uložený za iný skutok a v inom konaní vykoná, keďže prvotným dôvodom tohto rozhodnutia bolo najvyšším súdom následne zrušené odsúdenie a len sekundárny charakter má to, že sa dopustil priestupkov a nenahradil škodu. Preto žiada zrušiť uznesenia okresného súdu z 12. októbra 2022 a krajského súdu z 27. decembra 2022.

### IV.

6. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a preto nebolo vyhovené žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti (I. ÚS 333/2020).

7. Pri posúdení oznámenia okresného súdu nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré okresný súd oprel svoj postup. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa okresný súd s argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

8. Okresný súd v namietanom oznámení na argumentáciu sťažovateľa vecne reagoval a poukázal na to, že dôvodom na záver o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nebolo len to, že počas skúšobnej doby bol právoplatne odsúdený za trestný čin, ktorého sa dopustil počas skúšobnej doby, ale aj ďalšie skutočnosti, ktoré spočívali v množstve spáchaných priestupkov a v tom, že nesplnil povinnosť nahradiť škodu. Tieto závery okresného súdu nemožno považovať za zjavne mylné. Pritom sa nemožno stotožniť s argumentáciou sťažovateľa o tom, že primárnym dôvodom rozhodnutia o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe bolo jeho následné, hoc aj neskôr zrušené odsúdenie za ďalší trestný čin. Táto okolnosť bola len jedným z viacerých prvkov, ktoré

okresný a krajský súd ešte v roku 2022 viedli k záveru o tom, že sťažovateľ po apríli 2018, kedy začala plynúť skúšobná doba, nevedol riadny život.

9. Nie je zjavne mylný záver okresného súdu o tom, že jeho uznesenie z 12. októbra 2022 a uznesenie krajského súdu z 27. decembra 2022, ktorými bolo rozhodnuté, že sťažovateľ podmienične uložený trest odňatia slobody vykoná, nie sú ďalšie rozhodnutia, ktoré obsahovo nadväzujú na zrušené rozhodnutia, ktorými bol sťažovateľ uznaný vinným za ďalší trestný čin. Rozhodnutia okresného a krajského súdu o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe obsahovo nenadväzujú na zrušené rozhodnutie o jeho ďalšom odsúdení, ale na množstvo ďalších skutočností, z ktorých bolo vyvodené, že sťažovateľ v skúšobnej dobe nevedol riadny život. K tomu treba uviesť, že okresný súd podľa Trestného poriadku nemá konkrétne procesné oprávnenia na to, aby zrušoval svoje právoplatné rozhodnutia alebo právoplatné rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že odsúdený sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Preto ani nemožno dospieť k záveru, že by bol nesprávny postup okresného súdu, ktorý sa so žiadosťou sťažovateľa vysporiadal nie procesným rozhodnutím, ale neformalizovaným oznámením.

10. V tejto súvislosti treba uviesť, že sťažovateľovi nič nebránilo v tom, aby v konaní o dovolaní, o ktorom bolo v jeho prospech rozhodnuté najvyšším súdom v januári 2024, navrhol, aby podľa § 389 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku boli zrušené podľa neho na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce uznesenia okresného súdu z 12. októbra 2022 a krajského súdu z 27. decembra 2022. Osobitne v situácii, ak v Trestnom poriadku niet normatívnej úpravy na to, ako by mali nižšie súdy odstraňovať právnu neistotu pri posúdení otázky, ktoré rozhodnutia obsahovo nadväzujú na zrušené rozhodnutie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 29. mája 2025**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**